

виявляти міркування, вихідні положення і висновки, що містяться в тексті;
виводити раціональні висновки а наявної інформації відповідно до правил і законів логіки;

логічно грамотно будувати власну аргументацію;

переконливо та конструктивно критикувати аргументацію опонента;

розпізнавати прийоми маніпулювання співрозмовником і протистояти ним.

Сучасна молода людина для досягнення успіху в своїй професійній діяльності повинна бути готовою до того, що реалії нового часу вимагатимуть від неї насамперед культури мислення. Мислення повинно бути різноплановим, багатоходовим і гнучким. Сьогодні у сфері конкуренції виграватиме та людина, культура якої є високою, а мислення – високорозвинене, струнке і дисципліноване – логічне.

Ці якості мислення мають велике значення в будь-якій області наукової і практичної діяльності. Культура мислення – необхідна умова культури дослідження, пізнання, культури обґрунтування здобутих висновків, висунутих положень, культури професійного діалогу та наукової дискусії.

Важливим здобутком логічних студій є затвердження закону достатньої підстави як головного дослідницького принципу, а також важливого правила буденного міркування. Змістом цього закону є вимога робити висновки, ґрунтуючись лише на підставі значного досвіду, аксіоматичних тверджень або суджень, істинність яких є логічно доведеною.

Висновки. Очевидною є вагома роль, яку відіграє логіка в житті та діяльності людини, забезпечуючи її механізмом набуття та вдосконалення знання. Знання принципів логічного мислення дозволяє орієнтуватися в природних та соціальних закономірностях, психології комунікації, принципах організації ефективної діяльності будь-якого змісту та спрямування.

РОЛЬ ЗАКОНУ ДОСТАТНЬОЇ ПІДСТАВИ ДЛЯ ЛОГІКИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Ігнатова В.М.

Науковий керівник: Артеменко Я.І.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

V.ignatovaaaa@gmail.com

Вступ. Особливістю наукового дослідження, на відміну від будь-якого іншого типу пізнання, є його обґрунтованість та однозначність. У рамках наукового міркування, наші думки про факт, явище, подію можуть бути

істинними або хибними. Значення істинності не має «приблизного» виміру. У науці, роблячи висновки, ми повинні обґрунтувати їх істинність, тобто довести відповідність власних ідей дійсності.

Вимога доказовості, обґрунтування думок виражає закон достатньої підстави, який формулюється наступним чином: будь-яка думка визнається істинною, якщо вона має достатню підставу.

Мета дослідження. Аналіз закону достатньої підстави; його значення у виділенні важливих властивостей правильного мислення

Матеріали та методи. У роботі використовувався аналітичний метод дослідження для описання суті закону достатньої підстави.

Отримані результати. Закон достатньої підстави – один із законів формальної логіки, що забезпечує обґрунтованість і доказовість мислення, вимагає, щоб думки були внутрішньо пов'язані одна з одною.

Із цього випливає вимога закону: будь-яка думка може бути істинною лише тоді, коли вона обґрунтована.

Зміст даного логічного закону можна вважати основною вимогою до наукового положення або цілої теорії. Здавалось би, це правило є очевидним. Проте вперше воно було сформульоване лише у XVIII столітті Г.-В. Лейбніцем. А у XIX столітті А. Шопенгауер дослідив джерела логічної достовірності, які можна вважати достатніми підставами для наукових висновків.

Цей закон не тільки дозволяє, а й змушує нас до доведення істинності власних висновків.

Важливо відмітити також гуманістичний зміст цього, здавалось би, суто формального правила. Справа в тому, що забороняючи приймати на віру будь-які думки, випадкові враження або окремі спостереження, закон достатньої підстави слугує основою для поважного ставлення до Іншого – людини, культури, точки зору. Тим самим цей закон допомагає нам «виховувати» власні переконання та світогляд у цілому.

Наукова віра – феномен, який є необхідним для підтримання стійкості наукового знання. Він полягає у економії мисленнєвої енергії та відмови від критичного перегляду кожного з наукових положень, на яких будується наше знання. Але основою цієї віри має бути принцип очевидності та факто логічності, які випливають з закону достатньої підстави.

Далеко не всі логіки надають положення про необхідність обґрунтованості думок статусу логічного закону. При цьому вдаються до вагомих аргументів, зокрема таких, що формулювання положення, яке претендує на статус закону достатньої підстави, не піддається формалізації, його не можна переконливо виразити засобами сучасної логіки у вигляді

формули. Хоча у вигляді формули вчені записують закон достатньої підстави так: $A \in B$, де $A \in$ наслідком, а B – підставою цього наслідку.

Думка, яка наводиться як достатня підстава, має достатньою підставою третю думку, яка теж має достатню підставу. Межею обґрунтування думок є очевидність, закони, аксіоми та інші положення та принципи науки.

Закон достатньої підстави є відображенням необхідного взаємозв'язку, існуючими між предметами і явищами навколишнього світу, відображенням причинно-наслідкових відношень, генетичних зв'язків.

У дійсності кожне явище має свою причину, реальну підставу, без якої воно не виникло б і не існувало, так і в мисленні кожна думка має свою підставу. Тому важливим логічним наслідком даного закону є встановлення причинних зв'язків між фактами та подіями.

Висновки. Отже, закон достатньої підстави забезпечує обґрунтованість, доказовість мислення й потребує, аби думки були внутрішньо зв'язані одна з одною, впливали одна з одною, обґрунтовували одна одну. Будь-яке положення, відповідно до закону, набуває логічної сили лише тоді, коли наведено достатні підстави його достовірності. Якою б вірогідною не видавалася певна думка, її можна визнати істинною лише після того, як це буде твердо й незаперечно доведено за допомогою достатніх аргументів.

АРХІТЕКТОР Ю.С. ЦАУНЕ ТА ЙОГО ВНЕСОК В ІСТОРІЮ НФАУ: БІОГРАФІЧНІ СТУДІЇ.

Кахніашвілі А.С.

Науковий керівник: Хіріна Г.О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

kahniashvilinastya@gmail.com

Вступ. Юлій Семенович Цауне – видатний архітектор, художник, педагог, автор 30 архітектурних споруд Харкова та в Російській імперії, 17 з яких є пам'ятками архітектури. Ю.С.Цауне відомий як громадський діяч та меценат. Його ім'я згадується у газеті «Южный край» більше 80 раз у зв'язку з різними міськими проектами. Найбільш відомостей збереглися про його архітектурна роботи, але не про нього. Навіть точно невідома дата та місце його смерті.

Мета дослідження. Познайомити громадськість з життям та діяльністю Ю. С.Цауне, який був автором будівлі адміністративного корпусу НФаУ по вулиці Пушкінській, 53.